

Sygn. akt. VII K 283/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - SSR Mirella Sprawka

Protokolant: sekr. sąd. Simona Marcjanek

przy udziale Prok. Rej. – Dominiki Orzechowskiej - Anders

po rozpoznaniu dnia 2.10.2017r. sprawy:

S. T., c. M. i M., zd. P., ur. (...) w O.

oskarżonej o to, że:

w dniu 2 grudnia 2016 roku w O., prowadząc pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) prawym pasem ruchu ulicy (...) od skrzyżowania z ulicą (...) do skrzyżowania z ulicą (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez naruszenie zasady szczególnej ostrożności przy dojeżdżaniu do przejścia dla pieszych i nienależyte obserwowanie jezdni, w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej E. O., przechodzącej przez jezdnię na wyznaczonym przejściu dla pieszych z lewej strony na prawa patrząc od strony jadącej pojazdem i potrafiła wymienioną, w wyniku czego E. O. doznała rozległych obrażeń czaszkowo – mózgowych, sińców tułowia, sińców kończyn dolnych i górnych, złamania kostek prawego podudzia, złamania prawej kości strzałkowej, skutkujących zgonem

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżoną **S. T.** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej oskarżeniem i za to, na podstawie art. 177 § 2 k.k., skazuje ją i wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 42 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, zaliczając na jego poczet, na podstawie art. 63 § 4 k.k., okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2.12.2016r.;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VII K 283/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 2 grudnia 2016 roku w O., oskarżona S. T., kierowała samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Jadąc ul. (...), prawym pasem ruchu, od skrzyżowania z ul. (...) do skrzyżowania z ul. (...), oskarżona nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności przy dojeżdżaniu do

przejęcia dla pieszych i nienależycie obserwowała drogę, w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej E. O., która przechodziła przez jezdnię na wyznaczonym przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą, patrząc od strony jadącej pojazdem i potrąciła wymienioną. W wyniku czego E. O. doznała rozległych obrażeń czaszkowo – mózgowych, sińców tułowia, sińców kończyn dolnych i górnych, złamania kostek prawego podudzia, złamania prawej kości strzałkowej, skutkujących zgonem

(**dowód:** wyjaśnienia oskarżonej k. 77, 151, zeznania świadków: W.P. K. k. 152, 48-49, A. O. k. 18, 152, protokół oględzin ze szkicem k. 3-7, dokumenty dotyczące badania technicznego k. 8-9, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 11, wynika badania krwi k. 39, protokół oględzin i otwarcia zwłok wraz z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 70-73, dokumentacja fotograficzna k. 54, 81)

Oskarżona przyznała się do zarzutu. W postępowaniu przygotowawczym wyjaśniła, że zbliżając się do przejścia dla pieszych starała się obserwować je, nikogo nie widziała, było ciemno, padał deszcz. Jechała prawym pasem, lewym pasem jechał inny samochód osobowy, on przejechał, jechała za nim, coś czarnego wpadło jej za szybę. Nie widziała co się stało, nie widziała pieszego na przejściu, nie hamowała. Dopiero później do niej dotarło, że mogła kogoś potrącić. Zatrzymała pojazd przed rondem i udała się na przejście zobaczyć co się stało. Natomiast na rozprawie odmówiła ona składania wyjaśnień.

(**dowód:** wyjaśnienia oskarżonej k. 77, 151)

Oskarżona nie była karany sędownie.

(**dowód:** karta karna k. 145)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w których przyznała się ona do zarzutu albowiem znalazły one potwierdzenie w całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Wyjaśnienia te korespondowały zwłaszcza z zeznaniami świadka W.P. K., który w podobny sposób opisał przebieg zdarzenia. Znalazły one też wsparcie w dowodach nieosobowych w postaci protokołu oględzin ze szkicem, dokumentów dotyczących badania technicznego, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, wyniku badania krwi, protokołu oględzin i otwarcia zwłok wraz z opinią biegłego i dokumentacji fotograficznej. Wszystkie te dowody, wobec wzajemnej spójności, zasługiwały na wiarę. Za takim stanowiskiem, jeśli chodzi o opinię, dodatkowo przemawiało to, że została ona sporządzona po przeprowadzonej sekcji zwłok, przez doświadczonego biegłego z zakresu medycyny. Podobnie oceniono też zeznania świadka A. O., który nie był jednak bezpośrednim świadkiem zdarzenia.

Swoim zachowaniem oskarżona wyczerpała znamiona przestępstwa opisanego w art. 177 § 2 k.k. albowiem w okolicznościach wskazanych w zarzucie, nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i w ten sposób spowodowała wypadek, którego następstwem była śmierć innej osoby.

Oskarżona jest osobą dorosłą, uświadamiającą sobie powszechnie znane normy prawa karnego, do których należy także przestrzeganie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Można jej więc było przypisać winę, gdyż jak każdy przeciętnie doświadczony człowiek, w tych okolicznościach, musiała zdawać sobie sprawę z przestępności swojego działania. W tych warunkach wina oskarżonej nie mogła budzić wątpliwości i uznać należało, że została ona wykazana przeprowadzonymi dowodami.

Za popełnione przestępstwo, na podstawie art. 177 § 2 k.k., sąd wymierzył oskarżonej karę 1 jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Ustalając wymiar kary sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących, jak i obciążających, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu i stopień winy. I tak, jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował to, że oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym jedynie nieumyślnie. Poza tym przyznała się ona do zarzutu, a jej postawa wskazywała na to, że bardzo przeżyła to zdarzenie, że bardzo żałuje tego co się stało. Ponadto nie była

ona do tej pory karana i jest osobą bardzo młodą. Okolicznością obciążającą był niewątpliwie niezwykle ciężki i dramatyczny skutek wypadku, jakim jest śmierć człowieka, co musiało mieć wpływ na ocenę społecznej szkodliwości czynu. Trzeba jednak zauważyć, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę także inne okoliczności w tym sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie sądu w sytuacji wymierzania kary za wypadek drogowy oceniając społeczną szkodliwość czynu i podejmując decyzję co do wymiaru kary i ewentualnego warunkowego zawieszenia jej wykonania, przede wszystkim należy wziąć pod uwagę sposób naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, rodzaj i znaczenie tych zasad, a więc to na co miał wpływ sprawca. Biorąc pod uwagę powyższe oraz to że oskarżona jedynie nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, że nie była pod wpływem alkoholu, nie była dotychczas karana, sąd doszedł do wniosku, że zasługuje ona na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Trzyletni okres próby pozwoli na weryfikację tej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd doszedł też do przekonania, że niezbędnym w sprawie było orzeczenie wobec oskarżonej trzyletniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Orzekając ten środek karny, sąd miał na uwadze, że środek ten należy do grupy środków o charakterze prewencyjnym i ochronnym, które mają na celu przede wszystkim zapobieżenie popełnieniu przez sprawcę podobnego czynu w przyszłości (Polskie Prawo Karne w zarysie – I. Andriejew, PWN W-wa 1986, s. 271). Za jego zastosowaniem przemawiały zwłaszcza tragiczne skutki wypadku. Biorąc pod uwagę powyższe, a także dotychczasową niekaralność oskarżonej oraz to, że nieumyślnie naruszyła ona zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, sąd określił okres trwania tego zakazu na 3 lata. Na poczet tego środka, zgodnie z art. 63 § 4 k.k., zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy. Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonej sąd zwolnił ją w całości od zapłaty kosztów sądowych.

SSR Mirella Sprawka